

www.parohiaserbanvoda.ro

Cuvântul care zidește

NU LIPSI DE LA LITURGHIA EUHARISTICĂ,
PENTRU CĂ EA NU ESTE COMPLETĂ FĂRĂ TINE!

DUMINICA A 4-A DUPĂ PAȘTI
(*Vindecarea slăbănogului de la Vitezda*)

SF. IER. MIHAIL MĂRTURISITORUL,
EPISCOPUL SINADEI;
SF. MIRONOSIȚĂ
MARIA LUI CLEOPA

**DUMINICA, ZIUA ÎNTÂI
A CELEI DE-A DOUA CREAȚII**

Evanghelia de astăzi ne-a arătat comportamentul Domnului, care a schimbat Sabatul cu Ziua Învierii. Lucru acesta îl vedem clar și la Sfinții Apostoli și la Sfinții Părinți ai Bisericii. Sf. Pavel spune: „Nimeni deci să nu vă judece pentru mâncare sau băutură, sau cu privire la vreo sărbătoare, sau lună nouă, sau la sâmbete, care sunt umbră celor viitoare.” (Col. 2, 16-17)

În Evanghelia de astăzi vedem că Domnul Iisus Hristos a vindecat într-o sâmbătă un slăbănog care zăcea de 38 de ani. Iudeii s-au supărat pentru că Domnul a călcat porunca sâmbetei. Ei nu au înțeles rostul sâmbetei în viața Mântuitorului. Căci Sabatul a fost dat doar evreilor, iar Mântuitorul, cât și Sfinții Apostoli, au desființat prin cuvânt și faptă serbarea Sabatului. De la Adam și până la Moise, timp de 4108 de ani, nici unul dintre patriarhii cei vechi nu a ținut sâmbăta.

Sfânta Scriptură ne arată că Dumnezeu, făcând pe om, nu i-a dat poruncă de la început să serbeze vreo zi, ci numai l-a așezat în grădina Edenului, adică în Rai, ca să-l lucreze și să-l păzească. Apoi i-a dat prima poruncă de a nu mânca din pomul cunoștinței binelui și răului (Facere 3, 3).

După ce Adam a călcat porunca lui

Dumnezeu și a fost izgonit din Rai, nu a primit nici o poruncă de la Dumnezeu. Dimpotrivă. Toată viața lui de acum devine o muncă continuă, sub forma blestemului, căci i se dă poruncă și canon de la Dumnezeu, Care zice: „În sudoarea feței tale îți vei mânca pâinea ta, până te vei întoarce în pământul din care ești luat; căci pământ ești și în pământ te vei întoarce.” (Facere 3, 19)

Nici o mărturie nu avem în Biblie că Adam, Noe, Avraam, Isaac, Iacob și ceilalți patriarhi aleși de Dumnezeu până la Moise ar fi serbat sâmbăta. Nici una din poruncile primite de Avraam de la Dumnezeu nu se referă la sâmbătă. Abia în timpul lui Moise găsim în Decalog porunca a patra: „Adu-ți aminte de ziua sâmbetei, ca să o sfințești pe ea”

Deci sâmbăta a fost dată doar evreilor ca zi de odihnă și aceasta a fost dată pe

un timp limitat, adică „până când era să vină Urmașul, Căruia I s-a dat făgăduința” (Gal. 3,19). Așadar ea n-a fost dată ca zi de odihnă tuturor neamurilor și nici pentru toate timpurile. Legea veche împreună cu sâmbăta au încetat odată cu venirea lui Iisus Hristos. Acest adevăr îl arată Sfântul Apostol Pavel, zicând: „trecut-a umbra legii și darul a venit” și „cele vechi au trecut, iată toate sunt noi”. (cf. Evrei cap. 8)

Această încetare a legii vechi a fost prorocită și în Vechiul Testament. Proverbul Ieremia scrie: „Iată vin zile, zice Domnul, când voi încheia cu casa lui Israel și cu casa lui Iuda legământ nou. Voi pune legea Mea înăuntrul lor și pe inimile lor voi scrie și le voi fi Dumnezeu, iar ei Îmi vor fi popor.” (Ier. 31, 31-33)

Mântuitorul zice: „Tatăl Meu până acum lucrează și Eu lucrez.” (Ioan 5, 17)

Când a zis Hristos aceste cuvinte?

Când „căutau mai mult iudeii să-L omoare... pentru că dezlega sâmbăta” (Ioan 5, 18).

Deci Mântuitorul arată că lucra sâmbăta ca și Tatăl. Mântuitorul spune: „Dacă-Mi slujește cineva să-Mi urmeze”. (Ioan 12, 26) Așadar noi, care Îl urmăm pe Mântuitorul Iisus Hristos, nu greșim pentru că nu ținem sâmbăta. Oare Domnul nu sâmbăta l-a vindecat pe slăbănogul de astăzi? Femeia gârbovă de 18 ani tot sâmbăta a fost vindecată de Mântuitorul. Când fariseii Îl învinuiau că nu păzește sâmbăta, El le răspunde: „Fiul Omului este Domn și al sâmbetei” (Mt. 12, 8)

Mântuitorul și Sfinții Apostoli au desființat sărbătoarea sâmbetei. Domnul a lăsat o altă zi de odihnă – duminica. Ziua celei de-a doua creații, devine ziua întâi a săptămânii. Mântuitorul S-a arătat ucenicilor cu și fără Toma. S-a arătat celor doi ucenici în drum spre Emaus tot duminica. La Cincizecime S-a pogorât Duhul Sfânt peste Apostoli și a fost întemeiată Biserica tot duminica. Duminica frângeau Apostolii pâinea. Tot duminica a fost descoperită, revelată, cartea Apocalipsa. Iar Sfântul Apostol Pavel, evreu de neam, fariseu și cu o pregătire aleasă le scria evreilor: „Drept

aceea, s-a lăsat altă sărbătoare de odihnă poporului lui Dumnezeu.” (Evrei 4, 9)

Cei care astăzi, după 2000 de ani, s-au întors să țină sâmbăta, nu mai sunt creștini, ci sunt evrei progresiști.

De aceea, mulțumim Bunului Dumnezeu că ne-a ferit de orbirea minții și ne-a ajutat pe noi, românii, să ținem cu sfințenie Duminica, Ziua Domnului.

Așadar, ca și părinții noștri, în fiecare Duminică facem ce făceau Apostolii: ne adunăm în biserică la frângerea pâinii și păstrăm cu sfințenie ceea ce Apostolii ne-au transmis de acum 2000 de ani. ❖

Părintele Dinu

Rugăciunea particulară și rugăciunea de obște

Mai ales în ultimul an jumătate, de când ne confruntăm cu epidemia, s-a vehiculat mult ideea că ne putem ruga acasă, în intimitatea căminului nostru, căci Dumnezeu este pretutindeni, și mai ales în noi. Și nu trebuie să mai mergem la biserică, unde oricum este un pericol mare de contaminare.

Însă, în Biserica, împreună participăm la slujbe, la Sfintele Taine, prin care ne împărtășim de Duhul Sfânt, iar rugăciunea multora este mai puternică, ea ajungând mult mai ușor la Dumnezeu.

Vrednicul de pomenire părinte profesor Ene Braniște, referindu-se la cultul particular și cel public, nota în a sa „Liturgică generală” caracteristicile fiecăruia dintre ele, insistând asupra importanței cultului public și a faptului că, în creștinism, nu suntem izolați, ci legați unii de alții și că nu ne putem mântui singuri, ci numai în comunitate.

„Cultul divin public se exercită prin mijlocirea clerului, a sfinților slujitori, adică a unor persoane liturgice, anume rânduite sau consacrate și investite cu dreptul și puterea harică de a îndeplini acest oficiu, pe când cultul particular este practicat de fiecare credincios în parte, fără nici un intermediar între el și Dumnezeu.

Cultul divin public se săvârșește la timpuri determinate, în zile și la ceasuri dinainte stabilite, fixe și obligatorii pentru toată obștea credincioșilor, pe când cultul particular se poate manifesta oricând, în orice timp sau moment în care insul religios simte nevoia de a se ruga lui Dumnezeu sau de a-L lăuda.

Cultul divin public se săvârșește de regulă în biserică, adică în locașuri anumite, destinate pentru adunarea și rugăciunea colectivă a obștei credincioșilor, pe când rugăciunea particulară se poate face oriunde, nefiind legată de anumite locuri sau locașuri.

Cultul divin public se săvârșește după

un anumit tipic, adică după rânduieli, forme și formule verbale fixe și stabile, consfințite de Biserică și înscrise în cărțile ei de cult, forme care sunt respectate de toți slujitorii bisericești și de toți credincioșii, și care ne arată cum să ne rugăm lui Dumnezeu, să-I mulțumim sau să-L lăudăm. Cultul particular nu e supus unor astfel de rânduieli sau forme normative.

În formele de exprimare ale cultului particular predomină spontaneitatea, improvizația individuală sau inspirația momentană a fiecărui credincios, care se poate ruga prin cuvintele care îi vin pe buze, așa cum simte sau cum gândește fiecare, în formele pe care fiecare le găsește mai nimerite. Așa iau naștere formele cultului din pietatea populară, dintre care unele, din creații personale, devin cu timpul generale, fiind adoptate

de grupuri mai mari de credincioși și terminând prin a fi adoptate în întreaga colectivitate religioasă.

Rugăciunea liturgică încadrată în cultul public depășește particularismul și egoismul, cultivând în membrii comunității rugătoare sentimentul și conștiința universalității Bisericii din care facem parte. Forma ei desăvârșită și consacrată ne învață să ne încadrăm în comunitate, să vedem dincolo de nevoile și interesele proprii și să ne rugăm nu numai pentru cei prezenți, ci și pentru cei absenți, pentru cei de departe și pentru toată lumea.

Contopindu-ne astfel în această Liturgie cosmică, în care totul cântă slava lui Dumnezeu, învățăm adevărul evanghelic că nu suntem izolați, ci legați unii de alții, că nu ne putem mântui singuri, ci numai în comunitate.” ❖

Tavita, scoală-te!

Incepând din ziua Paștelui au răsunat în biserică texte scrise de Sfântul Evanghelist Luca în cartea sa intitulată „Faptele Apostolilor”. Este prima istorie a Bisericii primare. Dacă citești cu sufletul această carte, rămâi uimit de sufletul creștinilor din primele veacuri, creștini pe care, Sfântul Petru și Sfântul Pavel, îi numea sfinți.

Așa ne-a spus și pericopa de astăzi, că Sf. Petru a coborât la sfinții (creștinii) care locuiau în Lida, unde l-a vindecat pe Enea, un paralytic care de opt ani zăcea în pat. A zis numai cu cuvântul Sf. Petru: „Enea, te vindecă Iisus Hristos, ridică-te și strângeți patul! Și îndată s-a ridicat.” Iar toți care au văzut minunea din Lida și Saron s-au întors la Domnul.

Fără să facă literatură, Sf. Luca ne spune că în Iope (Iaffo de azi) era o ucenică cu numele Tavita, care tâlcuindu-se se zice Căprioară. Sf. Luca ne spune că **era plină de fapte bune și de**

milostenie. Și în zilele acelea ea s-a îmbolnăvit și a murit. Și, scaldând-o, au pus-o în camera de sus și l-au chemat pe Sf. Petru. Iar Petru s-a dus în camera de sus și l-au înconjurat toate văduvele, plângând și **arătând cămășile și hainele câte le făcea Căprioara.**

Și Petru, scoțând afară pe toți, a îngenuncheat și s-a rugat și, întorcându-se către trup, a zis: Tavita, scoală-te! Ea și-a deschis ochii și, văzând pe Petru, a șezut. Iar Petru, dându-i mâna, a ridicat-o și, chemând pe sfinți și pe văduve, le-a dat-o vie. Toți au rămas uimiți de această minune.

Sunt uimitoare toate aceste cuvinte. Încă din copilărie, cartea Faptele Apostolilor îmi grăia sufletului meu despre o altă lume, sfântă, plină de credință și de duh sfânt. Numai ascultând Apostolele citite în Biserică, te umpli de duh sfânt și te miri cât de minunat este Dumnezeu între Sfinții Săi. Amin! ❖

Părintele Dinu

O NOUĂ REALIZARE

Începând cu data de 14 mai 2021,
A.R.A.C.I.P. a autorizat deschiderea grădiniței Șerban Vodă.
Această grădiniță a fost pusă în obiectivele prioritare ale activității noastre pastoral-misionare.
Iată că, după finalizarea lucrărilor de pictură la capelă, după finalizarea lucrărilor
la cantina socială, s-au finalizat lucrările și la acest obiectiv.

Urmează ca peste câteva săptămâni să se dea în folosință și bucătăria.

La acest moment vreau să-I mulțumesc lui Dumnezeu că ne-a socotit credincioși și ne-a pus să-I slujim. Trecând peste toate încercările, țin să mulțumesc tuturor celor care au sprijinit această lucrare! Vă reamintesc că începând din anul 2010, împreună ne-am străduit să o ducem la bun sfârșit. Mulți dintre cei care au fost lângă noi s-au mutat la cele veșnice, luând cu ei comoara pe care și-au pregătit-o de pe pământ. Au fost multe figuri luminoase al căror nume au rămas scrise în cartea ctitorilor și pe care biserica nu-i va uita niciodată!

Au fost alte vremuri și alte posibilități. Dar ei au avut conștiința că și-au făcut datoria de buni creștini. De aceea pomenirea lor se face cu laudă în biserica noastră. Nu pot trece cu vederea figura luminoasă a doamnelor Elisabeta Crângașu, Stela Marin, Maria Bucur, Veronica Dinu și a altora care au fost trup și suflet pentru înnoirea bisericii și pentru desăvârșirea lucrărilor filantropice.

Rămân însă și lucrări încă nefinalizate: două apartamente pentru slujitorii bisericii, șase garsoniere pentru oamenii defavorizați, 14 camere de oaspeți, dotarea cu frigidere și aparate de gătit a bucătăriei.

Înscrierea în grădiniță se va face printr-o cerere care poată fi descărcată de pe site-ul <https://gradinitaserbanvoda.ro/>

Grădinița se va deschide începând cu

anul școlar 2021-2022. Înscrierile au început deja pentru grupa mică – 3-4 ani, pentru grupa mijlocie – 4-5 ani și pentru grupa mare – 5-6 ani.

Pentru programul scurt (7,30-12,30) taxa lunară va fi de 1.200 lei; pentru programul mediu (7,30-13,00) taxa lunară va fi de 1.475 lei; iar pentru programul normal (7,30-16,00) taxa lunară va fi de 1.800 lei.

Sfântul Mucenic Iuliu Veteranul din Durostor

Sfântul Mucenic Iuliu Veteranul este prăznuit de Biserică pe data de 27 mai. A trăit în secolele III-IV, fiind contemporan cu Sfinții Mucenici Pasicrat și Valentin. A primit mucenicia în vremea Marii Persecuții din vremea împăraților Dioclețian și Maximian, în anul 304, când a fost adus la judecată înaintea prefectului locului, pe nume Maxim.

Prefectul Maxim a fost înștiințat că un soldat veteran, Iuliu, nu vroia să jertfească zeilor păgâni. Dregătorul a căutat mai întâi

Urmează ca de acum înainte să ne desfășurăm activitatea și pe frontul creșterii și educării copiilor care s-au înscris în grădinița noastră. Cu acești copii vom fi mai bogați, mai motivați și vom întineri odată cu ei. Viitorul ne stă înaintea. Să ne ajute Bunul Dumnezeu să putem împlini aceste idealuri! ❖

Preot paroh Dinu Pompiliu

să-l convingă pe veteran să jertfească zeilor, promițându-i o leafă substanțială. Veteranul Iuliu a refuzat categoric să se lepede de credința sa în Hristos pentru bani.

Sfântul i-a declarat dregătorului că era gata mai degrabă să moară pentru Hristos decât să asculte de legile păgâne care cereau aducerea de jertfe unor zei falși. Văzând curajul lui și credința lui neclintită, dregătorul a poruncit să i se taie capul. Sfântul Iuliu Veteranul a primit astfel cununa muceniciei pe 27 mai 304. ❖

Părintele Dinu

Slujbă de priveghere de toată noaptea

Vineri, 28 mai 2021, de la orele 22,30, în biserica Șerban Vodă avem Slujbă de priveghere de toată noaptea, la care vă așteptăm să luați parte.

Privegherea este considerată esențială pentru asceza întru Hristos. Ea conduce pe om la curățire, iluminare și dumnezeire.

Hristos este un exemplu de practicare a privegherii. Sfântul Evanghelist Luca (Luca 6, 12-13) scrie: „Și în zilele acelea, Iisus a ieșit la munte ca să Se roage și a petrecut noaptea în rugăciune către Dumnezeu. Și când s-a făcut ziuă, a chemat la Sine pe ucenicii Săi și a ales dintre ei doisprezece, pe care i-a numit Apostoli.”

După minunea înmulțirii pâinilor, Domnul, dând drumul mulțimilor, S-a suit

în munte ca să se roage singur. (Mt. 14, 23)

Toți Sfinții Părinți iubesc privegherea și rugăciunea. Sfântul Isac Sirul spune că postul este inseparabil de priveghere. Sfântul Vasile cel Mare recomandă privegherea și viața ascetică. Îl vedem în Pateric pe Avva Arsenie care se ruga noaptea și dormea doar puțin în zorii zilei.

Iar Sfântul Ioan Scărarul spune că: „Privegherea înseamnă domolirea patimilor trupești, eliberarea de năluciri, ochi înlăcrimați, o inimă înfrântă, blândă și smerită; gânduri rele alungate, hrana digerată, patimi îmblânzite, duhuri supuse, limbă controlată, fantezii oprite.” ❖

PROGRAMUL BISERICII ȘERBAN VODĂ ÎN PERIOADA 23-30 MAI 2021

ZIUA	ORA	SLUJBE/activități
Duminică 23.05	08 ⁰⁰ -12 ⁰⁰	Duminica a 4-a după Paști (Vindecarea slăbănogului de la Vitezda) Utrenia, Sfânta Liturghie
Miercuri 26.05	07 ³⁰ -09 ³⁰ 17 ⁰⁰ -19 ⁰⁰	Sfânta Liturghie Sfântul Maslu
Vineri 28.05	07 ³⁰ -09 ³⁰ De la 22 ³⁰	Sfânta Liturghie Slujbă de priveghere de toată noaptea
Duminică 30.05	08 ⁰⁰ -12 ⁰⁰	Duminica a 5-a după Paști (a Samarinenței) - Utrenia, Sf. Liturghie

SFÂNTUL IOAN RUSUL, MĂRTURISITOR AL DREPTEI CREDINȚE

Pe 27 mai Biserica Ortodoxă îl prăznuiește pe Sf. Ioan Rusul. Născut într-un sătuc din Rusia pe la anul 1690, participă la războiul ruso-turc din 1710-1711. Ajuns prizonier la tătari în timpul luptelor pentru dezrobirea Azofului, sfântul este vândut unui ofițer turc și dus în ținutul Procopie, din Asia Mică, aproape de Cezareea Capadociei. Prin întreaga sa viață, dusă cu multă smerenie, își mărturisește cu tărie credința ortodoxă atunci când i se cere lepădarea de credință.

Românii au mare evlavie la Sf. Ioan Rusul pentru că au primit grăbnice tămăduiri, prunci și ajutor minunat în necazurile lor. Multe sfinte locașuri de la noi din țară l-au primit ca ocrotitor, iar la paraclisul Maternității Polizu se află o părticică din sfintele sale moaște.

O viață

de jertfelnică iubire și credință

Sfântul Ioan a avut o viață foarte greu în Procopie, căci va fi chinuit și îndemnat să se lepede de Hristos pentru a-și ușura suferințele. La toate el va răspunde cu răbdare, mult curaj și nădejde, căci preferă să moară decât să se lepede de Hristos Cel Înviat. „Dacă mă lași liber în credința mea, îți voi împlini cu sânguință poruncile. Dacă mă silești să-mi schimb credința, mai degrabă îți predau capul decât credința. Creștin m-am născut și creștin voi muri“, îi răspunde ofițerului, stăpânul său, într-una din clipele grele de încercare când acesta voia să îl oblige să se lepede de credința sa.

Cât a fost prizonier, Sf. Ioan Rusul s-a făcut următor smereniei lui Hristos, Care S-a născut în ieslea din Betleem, căci, fiind rânduit să îngrijească de vite, se odihnea într-un colț al staulului în care ostenea zilnic. Cu rugăciunile sfântului, noaptea grajdul se umplea de bună mireasmă, devenind lăcaș de nevoiță. Tot noaptea mergea în ascuns în apropiere, la o biserică a Sf. Gheorghe, unde făcea priveghere și primea Sfintele Taine.

O minune din timpul vieții sale i-a făcut pe cei din casa stăpânului să-l respecte. Într-o zi în care stăpânul era în pelerinaj la Mecca, la o masă în familie, stăpâna își exprimă regretul că soțul nu poate și el mânca din pilaful gustos, care, de altfel, era preferatul lui. Ioan se oferă să trimită el farfuria stăpânului, iar stăpâna, râzând cu mesenii săi, i-o dă, gândind că vrea să mănânce el pilaful. Sfântul se retrage la locul său de odihnă, rugându-se ca să ajungă la stăpânul său farfuria. Se întâmplă minunea, confirmată odată cu întoarcerea acasă a stăpânului. Acesta aduce cu sine farfuria pe care o găsisese într-o zi în camera sa din Mecca, aburindă, cu pilaful care îi plăcea atât de mult! De atunci, toți ai casei, văzând această minune, s-au cutremurat și l-au privit pe cinstitul Ioan ca pe un

om plăcut lui Dumnezeu. Sf. Ioan a continuat să trăiască în nevoiță, îngrijind de animale și dormind în staul, deși stăpânii i-au oferit o cămăruță.

Primind de la Dumnezeu darul de a cunoaște ceasul morții sale, sfântul l-a chemat pe duhovnicul său să-i dea ultima Împărtășanie. Preotul, temându-se de turci, i-a adus Sf. Împărtășanie într-un măr pe care-l scobise. Îndată după împărtășire, sfântul a trecut la Domnul, în anul 1730.

După chemarea sa la Domnul

În anul 1773, Sf. Ioan s-a arătat în vis preotului său, înștiințându-l că trupul său a rămas întreg și neputrezit. Preotul, cu mulțime mare de credincioși, a mers la mormânt, unde Dumnezeu tocmai cobora o lumină cerească deasupra lui. Dezgropând trupul, au aflat moaștele întregi, neputrezite și bine miroitoare și le-au mutat în Biserica „Sf. Gheorghe“, acolo unde sfântul obișnuia să privegheze.

În anul 1832, turcii, trecând prin orașul Procopie, jefuiesc biserica și aruncă în foc moaștele sfântului. Trupul acestuia se mișcă în mijlocul flăcărilor ca și cum ar fi viu, înfricoșându-i foarte tare pe profanatori. A doua zi, creștinii curăță trupul sfântului de cărbuni și cenușă, minunându-se că l-au aflat întreg, neurs. Doar o negreală se mai păstrează și astăzi ca mărturie a întâmplării de atunci. După anul 1922, moaștele Sf. Ioan Rusul au ajuns în insula

Sfântul Ioan Rusul și prietenul său, Sfântul Iacov Tsalikis

Evia, în actualul oraș Procopie. Aici s-a ridicat o nouă biserică, terminată în anul 1951. Ea adăpostește racla cu moaștele Sf. Ioan Rusul, la care zilnic vin sute de pelerini.

Sf. Iacov Tsalikis, canonizat în anul 2017 de către Patriarhia ecumenică, a trăit între anii 1920 și 1991 și a fost zeci de ani starețul mănăstirii „Cuv. David cel Bătrân” din Evia. A fost un ieromonah contemporan, nevoitor ca și sfinții cuvioși din primele secole creștine, înzestrat cu multe virtuți și harisme dumnezeiești. Cuv. Porfirie spunea despre părintele Iacov: „să știți că el este unul dintre cei mai mari înainte-văzători din perioada aceasta, numai că se ascunde cu grijă ca să nu fie slăvit”, iar Cuv. Paisie Aghioritul afirma că deținea harismele Sf. Nectarie. Cuv. Iacov povestea cândva cum l-au salvat Cuv. David cel Bătrân și Sf. Ioan Rusul dintr-o operație grea de peritonită.

Iar Stelian Papadopoulos, în cartea sa „Fericitul stareț Iacov Tsalikis, starețul Mănăstirii Cuviosului David”, apărută și la noi, scrie despre o minune de la racla Sf. Ioan Rusul: „În 1990, când se întorcea de la niște consultații medicale din Atena, cuviosul Iacov s-a oprit la Biserica Cuviosului (n.r. Ioan Rusul) împreună cu nepotul său, Teodor. Era multă lume. A intrat, s-a apropiat de raclă, a îngenuncheat și a rămas așa destule minute. Femeile care așteptau să se închine și-au pierdut răbdarea din pricina întârzierii Părintelui, care nu-și mai termina rugăciunea. Deodată, s-au tras înapoi înfricoșate, spunând: „Trosnesc oasele... Oasele sfântului trosnesc!” ❀